

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **K. H.**, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č. j. 13 Az 27/2023-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2016, č. j. OAM-58/ZA-ZA11-ZA05-2016, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Podanou žalobu odmítl Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) usnesením ze dne 19. 8. 2016, č. j. 42 Az 6/2016-35, které bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 Azs 182/2016-22. Krajský soud poté rozsudkem ze dne 22. 12. 2016, č. j. 42 Az 6/2016-60, rozhodnutí žalovaného částečně zrušil, a to v části neudělení doplňkové ochrany (§ 14a a § 14b zákona o azylu), ve zbytku žalobu zamítl. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2019, č. j. OAM-58/ZA-ZA11-ZA05-R2-2016, žalovaný dospěl k závěru, že žalobci doplňkovou ochranu udělit nelze. Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 4. 11. 2021, č. j. 13 Az 22/2019-70, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2023, č. j. OAM-58/ZA-ZA11-ZA19-R3-2016 (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo též „rozhodnutí žalovaného“), žalovaný žalobci doplňkovou ochranu neudělil, a to pro celkovou nevěrohodnost žalobcem vyličeného azylového příběhu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u městského soudu. Ten shora označeným rozsudkem podanou žalobu zamítl. Plné znění napadeného rozsudku (vč. všech dále označených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je přístupné na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, a to z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V prvním okruhu námitek namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu. Ve druhém okruhu námitek poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalovaný se nezabýval všemi pro posouzení věci relevantními skutečnostmi, vč. např. zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Jeho závěry nemají oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný porušil i základní zásady správního řízení. Napadené rozhodnutí nadto není v souladu se závazným právním názorem vyjádřeném v rozsudku městského soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 13 Az 22/2019-70. Ve třetím okruhu námitek namítal nesprávné právní posouzení věci. Posouzení (ne)věrohodnosti stěžovatelova azylového příběhu je v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelem vyličený azylový příběh je úplný a věrohodný. Stěžovatel všechny nejasnosti vysvětlil v rámci provedených pohovorů. Pokud přitom určité nepřesnosti ve výpovědích stěžovatele přetrvaly, nejednalo se o zásadní nesrovnalosti, které by byly sto znevěrohodnit stěžovatelův azylový příběh jako celek. Stěžovatel namítl i nesprávný výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek městského soudu, tak rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil se závěry městského soudu. Důvodnou neshledal žádnou ze stížních námitek. Podle jeho názoru zjistil skutkový stav dostatečně. Setrval na nosném závěru, že stěžovatelem vyličený azylový příběh není ve svém souhrnu věrohodný. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, příp. zamítl jako nedůvodnou.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro kasační soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud

pokračování

nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost rovněž tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat např. tehdy, nerespektoval-li krajský (městský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013-18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014-52, nebo ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 Azs 189/2019-37 atp. (posledně uvedeným rozhodnutím zdejší soud odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost směřující proti rozsudku, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany). Uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021-47, ze dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Azs 129/2023-34 atp.).

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Danou věc naopak posoudil zcela v souladu s konstantní (přiléhavou) judikaturou, od které kasační soud neshledal důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu lze odkázat např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45 atp. Podle názoru zdejšího soudu postupoval městský soud v souladu s uvedenou judikaturou. Řádně vysvětlil, proč v daném případě neshledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí. Důkladně vypořádal námitky týkající se jádra věci (věrohodnost azylového příběhu). Lze si přitom zcela jistě představit podrobnější odůvodnění některých žalobních tvrzení (např. stran možnosti vnitřního přesídlení), celkově však způsob zvolený městským soudem nepředstavuje důvod ke kasaci napadeného rozsudku. Městský soud nevybočil z mantinelů judikatury, podle níž není povinností soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvracet; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (k tomu viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09 atp.). „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné*

oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Z procesní opatrnosti soud dodává, že správní rozhodnutí na možnosti vnitřního přesídlení nestojí, stojí na nevěrohodnosti stěžovatele – viz dále. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (k tomu viz rozsudky ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami však rozsudek městského soudu netrpí. Kasační soud neshledal ani žádnou jinou vadu v postupu městského soudu, pro kterou by bylo nutno přistoupit ke zrušení jeho rozsudku (srov. rozsudky ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[10] Výše uvedené lze přiměřeně vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného. I to je odůvodněno srozumitelně a dostatečně (srov. např. rozsudky ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, či ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). I postup při zjišťování skutkového stavu má oporu v právní úpravě a judikatuře (viz § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Obsah spisu poskytuje dostatečnou oporu pro nosné závěry žalovaného. S ohledem na obsah spisu není soud současně názoru, že by došlo k porušení zásad správního řízení (§ 2 a násl. správního řádu). K tvrzení stran porušení správní praxe soud dodává, že stěžovatel nedoložil, že by ve zcela stejné skutkové a právní situaci žalovaný rozhodoval jinak. Lze dodat, že ani délka řízení před žalovaným nepředurčuje záruku vyhovění žádosti o udělení mezinárodní, resp. doplňkové ochrany (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2020, č. j. 7 Azs 414/2019-58). Nejvyšší správní soud není současně názoru, že by rozhodnutí žalovaného bylo v rozporu se závazným právním názorem plynoucím z rozsudku městského soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 13 Az 22/2019-70. Není pravdou ani to, že by z uvedeného rozhodnutí vyplývala bezpodmínečná nutnost doplnění dokazování stran možnosti vnitřního přesídlení. Tato povinnost byla podmíněná tím, že žalovaný shledá daný azylový příběh věrohodným (srov. bod 41 označeného rozsudku). Žalovaný přitom shledal azylový příběh nevěrohodným ve všech pro posouzení věci relevantních aspektech. Žalovaný si – v intenci tvrzení stěžovatele – obstaral i dostatečné informace o zemi původu. Ve spise jsou založeny mj. tyto dokumenty: Informace OAMP MV ČR „Arménie, bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 7. 3. 2023; Informace OAMP MV ČR „Arménie, konflikt o Náhorní Karabach“ ze dne 20. 6. 2023; Informace OAMP MV ČR „Arménie, situace navrátilců“ ze dne 25. 5. 2023. Lze dodat, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní, resp. doplňkové ochrany je právě žadatel (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se odvíjí od obsahu jeho sdělení (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39, ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31). Gros věci představuje otázka věrohodnosti stěžovatele, přičemž tato otázka byla posouzena zcela dostatečně (viz dále). Pokud správní orgán shledá stěžovatele

pokračování

(jeho azylový příběh) nevěrohodným, nemusí detailně posuzovat veškeré stěžovatelem tvrzené skutečnosti. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, podle kterého *„pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení.“* Na podkladě stížní argumentace nebylo lze shledat ani žádnou jinou vadu v postupu žalovaného (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 15/2016-88 atp.).

[11] I další závěry žalovaného a městského soudu mají oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten se k otázce hodnověrnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu vyjádřil již např. v rozhodnutí ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96, kde mj. uvedl, že *„posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“* V rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019-57, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„při hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu lze vycházet z vnitřní konzistentnosti a přesvědčivosti výpovědi, z toho, nakolik je žadatelem prezentovaný azylový příběh souladný s informacemi o zemi původu, či z celkové věrohodnosti žadatele (...) žalovaný by mohl označit za nevěrohodná jednotlivá tvrzení žadatele či by jej mohl označit za celkově nevěrohodného, to však pouze z důvodu jeho nevěrohodnosti v relevantních aspektech jeho žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77). Celkovou nevěrohodnost žadatele [čl. 4 odst. 5 písm. e) kvalifikační směrnice] proto lze dle citované judikatury dovodit pouze ze souhrnu jednotlivých nevěrohodných tvrzení, která se týkají skutečností podstatných pro posouzení konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv skutečností, které mají význam okrajový.“* Závěr o tom, že daný azylový příběh či jeho část jsou nevěrohodné, by měl vycházet z důsledného přezkoumání hodnověrnosti výpovědi ve světle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. *„Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plauzibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd.“* (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29, ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, publ. pod č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41, či ze dne 26. 8. 2022, č. j. 5 Azs 153/2020-63, publ. pod č. 4399/2022 Sb. NSS).

[12] Optikou označené judikatury přistoupil k posuzované věci jak žalovaný, tak městský soud. Správně dovodili, že stěžovatelův azylový příběh není (jako celek) hodnověrný. Jeho výpovědi si vzájemně odporují. Nejedná se přitom o zjevné marginálie, které by bylo lze

překlenout prostým dovysvětlením či interpretací, nýbrž naopak o zásadní rozpory mezi jednotlivými stěžovatelskými tvrzeními (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38 atp.). Lze proto souhlasit s městským soudem, že vnitřní konzistence stěžovatelské výpovědi je zásadním způsobem narušena, a to do té míry, že zasahuje celkovou věrohodnost stěžovatelova azylového příběhu. Předmětné rozpory (nesrovnalosti) byly podrobně popsány jak žalovaným, tak městským soudem, přičemž kasační soud nemá, co by jejich hodnocení vytkl. V podrobnostech proto odkazuje na autentické texty rozhodnutí žalovaného, resp. rozsudku městského soudu. Nutno dodat, že stěžovatel měl ve správním řízení dostatečný prostor pro rozptýlení případných pochybností ohledně věrohodnosti jeho výpovědi. Toho však nevyužil (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29). Stěžovatel (povětšinou v obecné rovině) polemizoval se závěry žalovaného a městského soudu. Mj. dovozoval zanedbatelnost zjištěných rozporů. Soud však není názoru, že by nesrovnalosti ve stěžovatelských výpovědích (vč. rozporů jeho výpovědi s výpovědí jeho manželky) byly toliko marginální. Jak je totiž patrné z výše uvedeného, nejasnosti se týkají samotné podstaty stěžovatelova azylového příběhu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2024, č. j. 7 Azs 302/2023-57). Nelze proto předpokládat ani to, že k nim došlo v důsledku pouhého plynutí času (viz rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83, ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29, ze dne 5. 3. 2023, č. j. 7 Azs 302/2023-57).

[13] Ani na základě žádného dalšího stížního tvrzení nebylo lze shledat přijatelnost předmětné kasační stížnosti. Výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu odpovídá usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, a ze dne 27. 2. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021-62. Podle názoru zdejšího soudu nelze postup žalovaného považovat za rozporný se stěžovatelem označenou judikaturou (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 Azs 111/2016-32, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II ÚS 387/18 atp.). Obecná východiska této i další judikatury byla respektována. S ohledem na výše uvedené (nevěrohodnost stěžovatelských výpovědí) bylo nadbytečné provádět i tzv. test přiměřené pravděpodobnosti (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31 atp.).

[14] S ohledem na obsah spisu lze souhlasit i s tím, že předmětné problémy měl stěžovatel primárně řešit v zemi původu (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003-60, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, ze dne 10. 10. 2019, č. j. 5 Azs 7/2019-36, ze dne 23. 2. 2023, č. j. 8 Azs 33/2022-86 atp.). Ze spisového materiálu vyplývá, že „v Arménii je reálně dostupná možnost obrátit se v případě obecné kriminality a ohrožení ze strany soukromých osob na policii případně soudní orgány, existují rovněž nápravné prostředky pro případ nečinnosti policie na nadřízené a kárné orgány, efektivní je stížnost veřejnému ochránci práv či pomoc nevládních neziskových organizací. V zemi došlo k obrovskému zlepšení oproti stavu před rokem 2018 pokud jde o policejní korupci. Celkově lepší je dodržování a vymahatelnost zákonů. Od roku 2018 se výrazně snížil vliv externích aktérů – „mocných“ osob na policii, ačkoli ve výjimečných případech takové ovlivnění vyloučit nelze, tito externí aktéři však zpravidla nevyužívají policii, ale prokuraturu či bezpečnostní složky.“ (viz str. 15 rozhodnutí žalovaného). Lze dodat, že

pokračování

subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany země původu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023-41, ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26, ze dne 11. 1. 2024, č. j. 1 Azs 178/2023-56, či ze dne 5. 9. 2019, č. j. 4 Azs 100/2019-30). Nejvyšší správní soud současně postavení stěžovatele nijak nezlehčuje. Netvrdí ani to, že by situace v Arménii byla zcela ideální (v tomto kontextu nevyvrací ani závěry plynoucí např. ze stěžovatelem označeného dokumentu Freedom House – Freedom in the World 2023 – Armenia). Ten nicméně nevyvrací informace zjištěné žalovaným, tj. že kvalita arménských státních orgánů (bezpečnostní složky, prokuratura, soudní orgány atp.) se v posledních letech zvýšila. Pokud pak stěžovatel poukazoval na propojení daného podnikatele se starostou Jerevanu, odkazuje soud na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 6 Azs 52/2020-41, podle něhož: *„Žalovaný i městský soud dostatečně odůvodnili, že v průběhu dalšího řízení před žalovaným po zrušení jeho prvního rozhodnutí nastala podstatná změna situace v Arménii (starosta Jerevanu byl zbaven funkce a bylo s ním zahájeno trestní řízení pro korupční jednání), v jejímž důsledku se zásadně zmenšila možná újma brozící stěžovatelům v případě návratu do země původu.“* Lze dodat, že manželka stěžovatele v rámci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že předmětná soukromá osoba, se kterou měl mít stěžovatel spor, zemřela. Žalovaný a městský soud se zabývali i souvisejícími aspekty stěžovatelovy argumentace.

[15] Není pravdou, že by se žalovaný nezabýval dopadem jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, vč. nejlepšího zájmu stěžovatelových dětí (srov. str. 16 rozhodnutí žalovaného). Tomu aspektu se pak náležitě věnoval i městský soud (srov. str. 8 a násl. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud přitom s jejich posouzením plně souhlasí. Není názoru, že by závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí, resp. rozsudku městského soudu byly v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, resp. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud dodává, že ani stěžovatelova manželka (vč. jejich dětí) nebyla s žádostí o přiznání mezinárodní ochrany úspěšná (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2020, č. j. 4 Az 22/2019-22 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 6 Azs 52/2020-41). Opakovanou žádost pak Ministerstvo vnitra vyhodnotilo jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, což potvrdil i městský soud (srov. rozsudek ze dne 26. 9. 2024, č. j. 16 Az 26/2023-31; kasační stížnost je vedena pod sp. zn. 5 Azs 277/2024). S ohledem na celkový obsah spisu nelze nezmínit ani to, že mezinárodní ochrana je *„institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46). Snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či usnesení téhož soudu ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016-26, ze dne 22. 9. 2023, č. j. 8 Azs 144/2023-28 atp.).

[16] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl

ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., a usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů nenáleží. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu